

stiller forholdet sig med hensyn til hustruen. Hun anses i og for sig ikke af lovgiveren for umoden eller ude af stand til at varetage økonomiske interesser, men når hun hidtil har været ganske udestænget fra formuedispositioner, er dette begrundet i ganske andre hensyn, nemlig de traditionelle forestillinger om, at hustruen som sådan bør være manden underordnet, idet manden som familiens hoved skal varetage begge ægtefællers fælles interesse. Men når nu loven af 7de maj 1880 § 1 indfører en vis lempelse, idet den for at værne om hustruens selvstændighed udskiller en vis del af fællesformuen (hustruens selverhverv) og henlægger denne under hustruens udelukkende rådighed, savnes der ikke blot fornuftig grund til at begrænse dennes rådighed, men enhver begrænsning vil være ganske urimelig, for så vidt den rådighed, som unddrages hustruen, ikke kan komme manden til gode; thi denne er ganske udelukket fra enhver rådighed over hustruens selverhverv.

Når man nu efter disse forbemærkninger vender sig til lov 7de maj 1880 § 1, vil den ogsaa vise sig at hjemle hustruen en ubegrænset rådighed over selverhvervet. Der siges nemlig, at hustruen alene har ret til »at råde over« selverhvervet. Men nu er det klart, at man kan råde over selverhvervet paa to måder. Man kan råde derover direkte ved at afhænde, pantsætte, bortleje eller udlaane selverhvervet gods. Men man kan ogsaa »råde over« selverhvervet indirekte ved indgåelse af retshandler (f. ex. stiftelse af gæld), som vel efter deres hovedformål ikke direkte sigter på selverhvervet, men dog forhæfter dette, idet der, hvis hovedforpligtelsen ikke opfyldes, åbnes kreditor en adgang til at søge fyldestgørelse i selverhvervet. Når A. lover B. en sum penge f. ex. til 1ste januar førstkommende, kan dette formuleres således: A. lover at stede B. til fyldestgørelse i sit selverhverv, hvis han (A.) ikke til 1ste januar erlægger den pågjældende pengesum. Altså: ethvert løfte om at erlægge penge kan opfattes som en betingelsesvis eller indirekte disposition over selverhverv, og en hvilken som helst af hustruen indgået retshandel kan formes som og indeholder altså ogsaa en disposition (rådighedsudøvelse) over selverhverv og er derfor ogsaa hjemlet ved lov 7de maj 1880. Der savnes hjemmel til at indskrænke denne til direkte dispositioner over selverhverv.

Man kunde dog måske søge at gøre gældende, at sprog-